

”ליזיסטרטה 2000” מאת ענת גוב

דמות: ליזיסטרטה

אמנם אני אישה, אך יש עימי דעה, ומה שאומר אומר לשני המחנות במלחמה הזאת.
מלחמה היא עיסוק של ברברים.
אפילו חיות אינן הורגות את בני מינם.
קשה להאמין שבמאה החמישית לפני הספירה יש עוד מישהו שחושב שאפשר להשיג דברים במלחמות. מהיכן הצורך הזה להגדיל טריטוריה כל הזמן?
לא סיפרו לכם נשותיכם שהגודל לא קובע?
איך רצח אחד הופך אדם לרוצח, ועל אלף רציחות נותנים מדליה?
למה אנחנו צריכים לשלוט על מישהו בשביל להרגיש גדולים? למה אנחנו זקוקים לשנוא מישהו אחר בשביל לאהוב את עצמנו? איך יכול להיות שמדינה נאורה כמו אתונה שהמציאה את תרבות השיחה והוויכוח, שהצמיחה משוררים, מחזאים, פילוסופים, ציירים ופסלים- נותנת רישיון ליצרים הנמוכים ביותר?
ואתם הספרטנים שכל האנרגיה והמשאבים שלכם מגויסים רק למטרה אחת- המלחמה.
מה יישאר אחריכם אחרי שהכל ייגמר? אפילו לא שיר. ציור אחד. כלום.
מה אתם משאירים לדורות הבאים מלבד קברים?
ולשניכם אומר- בעוד אלף שנה שינכם תהיו בפח האשפה של ההיסטוריה. אף אחד לא יזכור איך קראו למפקד צבא אתונה או מפקד צבא ספרטה. כי מפקדי צבא לא מתים, הם רק מתחלפים.
אבל את אריסטופאנס יזכרו גם בעוד אלפיים שנה. וגם את סופוקלס ואריסטו ואפלטון וסוקרטס והומרוס- איש מהם לא נגע בחרב בימי חייו.